

MISJONS RØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 8.

15. APRIL 1935

7. ARGANG.

Kang Chuang, Ch'ahar, N. China.
Mars 20—1935.

Kjære venner!
Salige er de som bringer godt budskap.

Intet under at de som bringer godt budskap er salige, ti de går mellom en tredobbel salighet.

Først blir de selv salige, av det velsignede budskap — evangeliet, som minner dem om Guds store gave.

Dernest blir den som hører budskapet salig, ti det er evangeliets hensikt. Det skulde bringe alt folket en stor glede. Hvem kunde vel annet enn glede sig om f. eks. det blev meddelt en, at en større rikdom var tilfalt vedkommende. Eller en dødsdomt fange, plutselig får budskapet: du skal ikke dø, du er benådet! Det vilde stemme hjertestrengene til lov og pris.

For det tredje, gledes Gud over at evangeliets toner får lyde, ti det var og er hans eneste mål, fra evighets tider. Dette var Guds hemmelighet, som nu er åpenbart oss i Kristus. Ut av alle folk, slekter, stammer og tungemål skulde evangeliet utta en hjord, som Jesus selv skulde lede og føre i herlighet og til herlighet med sig og nyde hans frelse. Derfor er der glede over hver en synden som føres inn til livet. Himmelfest. Halleluja! Derfor vil vi benytte den kostbare tid, at så mange som mulig må få høre budskapet.

Vår siste evangelisttur var denne gang til byen Yen Ch'ing.

Alle synlige lyspunkter synes denne gang å være formørkede. Måske var det et angrep av vår motstander som ikke vil at Gud skal få vise sin herlighet til frelse for folket. Det stormet. Luften var full av støv og koldt. En gammel blokvogn skulde ta oss med dit. Nei, nok av det. Vil ikke gjøre dere sorgfulle. Det blev nemlig

Misjonen i Kina.

Mangel på arbeidere.

Brev fra Torkil Rasmussen.

bedre enn ventet. Den hårde jordseng og hodepinen fra gassen (som kineserovnene som regel setter på en den første dag) hadde ingen makt denne gang.

Nu ringer det inn til møte. Korsettene og trommen sender ut til innbydelse «Kom til din Frelser.» Nu er salen full. Et par sange, bønn og vidnesbyrd. Hvilken hemmelighet, det er å kjenne «Kristus i Eder» og kjenne hans tilstedeværelse til å slå all motstand ned. Se sjelene grepe av sannheten. Alle urolige elementer er stille og det kjennes «seier». Ja, du som er åndelig forstår hvad dette er. Ikke noe mindre enn Guds seier. Nu er vi ved møtets avslutning. Der tas bestemmelse, kalles fre mtil bønn. I skulle ha vært med på et av disse. Hvilken strøm. Noen gråt, andre lo og Herren talte gjennom fremmed

tungemål og tyding, til trost og formaning som i stille ydmykhet får sitt amen av barneskaren som ligger for Faderens åsyn og får høre hans direkte tale. Vi skilles med tankene «Bedre en dag i Herrens forgård enn ellers 1000.

Nu er vi tilbake til vårt beskjedne kinesiske værelse for å komme til ro etter dagens kamp og velsignelser. Det er nu tyst og dog arbeider tankene og bønnene går op til ham som har all makt. Ved tanken på at statistikken viser at provinsen Ch'ahar, har en kristen pr. 10,000 ikke-kristne vil fristeren trede til med sitt angrep til motløshet og spørger frekt: «Hvad blir det med byens 583

landsbyer og de 72 innemurede byer?» Men Herren skal ha takk for løftet om at «det lille skal bli til tusinne.»

Venner, kom oss ihu. Her er plass for minst 20 infodte evangelister, til å redde skarene fra døden.

Igjen en ny nådedag. Særlig velsignet var formiddagens friluftsmøter, hvor noen av tilhørerne fulgte med på alle tre møter. Hundrer av dyrekjøpte sjeler fikk høre. Mange kvinner er med og det er så godt å se dem følge med. Nei, hører man en bemerkelse, idet Agnes vidner — «hun taler jo som oss så rart at hun kan tale kinesisk.» Slikt er vi vant med, så det er bare som man ikke merker det. Hvor man gleder sig over at disse får et budskap i ånd og kraft. Halleluja. Og I gleder eder med oss og Gud gleder stg.

En dag stilte vi oss op til møte og snart hadde vi en god stor forsamling etter å ha sunget en sang, hører vi plutselig et vemmelig skrik og hylene som om noen var i nød. Vi opdaget snart at det var en handelsmann. I skulle ha sett dette syn, hans hals este ut. Han var pionrod i hodet som om han vilde kveles, men da vi har vært ute-for dette før, forstod vi han bare annonserte sitt møte og bar sig sådan ad for å samle skaren. Noen av våre tilhørere fikk han også revet med sig. Tanken om å gå lengere opover gaten for ikke å forstyrre hans forretning, blev heldigvis ikke til gjerning. Agnes fikk et herlig vidnesbyrd

til folket og siden fikk jeg nåde til å fortsette og ved møtets slutt hadde vi omkring 400 tilhørere som opmerksomt fulgte med.

Der var kamp, men også herlig seier. Gud skal ha takk for all nåde. Denne gang fikk vi itdele til nesten alle foretningene en liten bok «reiseboken», en deilig evangelisk bok som så klart og enkelt leder sjelene til å fatte frelsen. Mange bønder som var kommet til byen på markedsdagen fikk med sig noen traktater hjem.

Denne by har 583 landsbyer og 72 innemurede små byer i sitt område og vår naboby Hailai er heller ingen liten stad, når alle de tilsvarende landsbyer regnes med.

Kjære venner, kom disse mange tusener og oss ihu. Må Merren gi nåde til at vi kunde nå alle disse med budskapet. Nu gjøres hovedveiene istand, så det blir fremkommelig med bil. Må kunde ønske å ha en, men det er vel alt for stort å kunne tenke sig, dog for Herren er alt mulig. Hvilken lettethet det skulde være for arbeidet.

Kan glede Eder med at Herren på underbar måte har velsignet. Mange har overgitt sig til Herren. Idag har Agnes og undertegnede vært ute i landsbyen Mafang og der var både folk og seir i Herrens navn. Igår fikk vi besøke landsbyene øst og vest Yülin. Det er en trost å se så mange komme til møtene når man tenker på den likegyldighet som finnes overfor alt åndelig. Statistikken viser at denne provinsen står langt tilbake for de øvrige provinser. - Godt å

stå på løftet om «Det lille skal bli til tusinde.»

En stor glede er det at de innfodte vokser i nåden og våger sig ut på Herrens lofter. Med frimodighet går de og ber for de syke og Herren lar dem se at han står bak loftene. I senere tid er tre besatte blitt satt fri. Den ene hadde i nattens stilhet slått sin eneste bror i hjel. Gud skal ha takk for at han således åpenbarer sin makt. Det styrker troen og Guds navn blir kjent.

For første gang har vi fått adgang til byen Juchings fengsel. Det var et rørende syn å se alle disse lenkebundne menn. Mens Agnes besøkte en syk i cellen. (Han storgråt og bad Herren om nåde. Han er anklaget for mord, dog uten bevis derfor) hadde jeg et møte for fangene ute på gårdsplassen. Så i ser venner at dørene åpnes mere og mere. Vår bonn er å bli fylt med dynamitt fra Gud til å sprengte alle vantros bølger og bomme, så at mange må komme fri og ut i herlig frelse. Tak at I vil komme oss ihu i bønner.

Herren har lovet de hellige ekstra kraft i de siste dage, ti som dagen er skal styrken være og vi vet at de siste dage, like før Jesus skal komme igjen skal bli vanskelige og onde. Må vi alle som krigsfolk og sportsmenn være rede til prøven, da skal Herren som begynte i oss og som skal fullføre sin gjerning i oss, bli æret deri at vi finnes blandt de vise og av dem som himmellys) kin. overs.

(De forstandige skal skinne so himmellys) kin. overs.

Min hustru og Lili-Ann forener sig med mig i å sende Eder våre hjerteligste hilsener. Takk for alt I har vært og er for oss.

Gud skal rikelig velsigne alle, som tar sin tilflukt til ham.

Broderligst

Torkild Rasmussen.

Flere martyrer.

I provinsen Shensi hvor de «rode» har herjet i det siste, har det også runnet martyrblood. Det er misjonærparret Frencham som er blitt drept av de ville horder.

Fru Frencham som var utlært sykepleierske, stelte med en kinesisk embedsmanns frue, som skulde føde et barn. Begge blev skutt da kommunistene brøt inn i huset.

Herr Frencham blev med makt ført ut av byen sammen med kommandanten for den tidligere garnison. Frencham gjorde motstand og blev så prylt ihjel utenfor bymuren mens den overvunne kommandant blev skutt.

De øvrige misjonærer slapp undav. På veien nedover paserte de Laohokow og nådde Hankow 6. mars.

Det påstås at det var John Wesley som stiftet den første søndagsskole i verden. Det var da han i år 1736 besøkte Amerika og blev prest i en menighet i Savanna for et års tid at han der begynte en søndagsskole, som blev den første, altså i den kristne kirke.

Søndagsskolen.

Man regner med at det i hele verden er 33½ millioner søndagsskolebarn. 350,000 søndagsskoler. 3½ millioner søndagsskolelærere.

Ved Russlands grense.

I siste nummer av «The Missionary Review» forteller pastor Jaroszewicz om et besøk ved den polsk-russiske grense siste sommer. Det blev holdt 40 stevner, hvor over 100,000 fikk høre evan-

geliet. Han forteller følgende eksempel på den brennende hunger etter å høre ordet:

«Vi kom sent lørdag kveld til Pinsk. Stedets prest prøvde å skjule oss for mengden, som allerede var kommet for å delta i møtet neste dag. Folk overnattet i kapellet. De sang, bad og leste i Bibelen. Første møte skulde begynne neste morgen.

Vi gikk over i låven for å legge oss og sove. Men vi blev opdaget, og de kom og sa: «Vi har ventet så lenge på dere. Det er ikke riktig av dere å legge dere til å sove når vi har ventet i tre år!» Det var ikke annet å gjøre enn å krysse ut av høiet igjen og gå over til kapellet og preke.

Da våre verter om morgenen kom for å vekke oss, fant de oss ikke i høiet, men i fullt arbeid i kapellet. Vi fikk så frokost, og måtte begynne møtet allerede kl. 8. Det sluttet klokken 1, og mange mennesker blev omvendt.

Den danske Sudan-misjon

er i økonomiske vanskeligheter. Det årlige budgett er på 170,000 kroner og så strever den med et underskudd på ca. 40,000 kroner. Det er valutatapet som har bevirket underskuddet.

Der er sendt ut et oprop om hjelp. Hvis ikke det hjelper, må endel av misjonærene kalles hjem.

Lengsel etter Gud.

I organet for Københavns indremisjon skriver en som er godt kjent i arbeider-kretser:

«En åndelig bevegelse holder på å ta fart blandt den danske arbeiderbefolkning. Arbeiderne er våknet op til selvstendig tenkning og der går en åndelig lengsel gjennom arbeiderklassen. Men hvem formår å bedømme hvad denne ubevisste lengsel består av eller kan føre til, aller minst de pågjeldende selv.

Men ett er sikkert: Gud har noe fore med menneskeslekten. også det danske folk, som jeg

tror er i stopeskjeen for tiden.»

Hele jordklodens befolkning

er ansatt til 1,850,000,000 innbyggere. Av disse bekjenner over en tredjedel sig til kristendommen. Hvor mange der er virkelig kristne er et annet spørsmål.

Arbeiderne er få.

I Berlin kommer der på hver katolsk prest 2200 sjeler, på hver protestantisk derimot 8200.

Petroleum utskibes fra Haifas havn.

Den 22. januar åpnet Palestinas guvernør, sir Arthur Wauchope, for hanen fra pumpestasjonen i Haifa-bukten (den ene endestasjon for den nye store rørledning fra Iraks petroleumskilder) og slapp for første gang petroleum inn i et engelsk transportskip som lå for anker i den nye havn. Man venter sig meget av Haifas fremtid.

Efter dansk «Israelsmis.»

MISJONS-ROSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste. Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite...

Urolighetene i Kina.

Som det sees av beretningen om det unge amerikanske misjonærparp grufulle og forferdelige martyrdød...

Fra Frikirkens arbeidsfelt i Syd-Shensi meldes også om de rodes fremmarsj og uhyggelige plyndringer...

Som et bevis på hvordan de flyktende kinesiske predikanter er grepet av evangeliet...

Velsignelser i nådens stund. Sammen med misjonærene var kommet to kinesiske predikanter...

Som det fremgår av alt dette er det prøvende tider for misjonærene i Kina nu...

La oss be om nåde til å arbeide så lenge det er dag. Natten kommer da ingen kan arbeide.

TH Misjons-jonen har vi mottatt. Fra en søster kr. 10. For den syke søsteren har en broder...

«Misjons-Rosten» kan også sendes til gamlehjem, sykehus og lignende steder.

Annonsor om søvner må innsendes minst 8 dage for blad tid skal ut.

Kongomisjonen. Br. Alb. M. Christiansen reiste fra Oslo 30. mars på vei til Trondheim.

Verdens nordligste bedehus. Det er ofte vi får forespørsel om hvordan det går med innsamlingen til bedehuset i Skarvåg.

Misjonensbelp til str. og br. Glittenberg. Siden 4. januar til 6. april d. å. er følgende beløp mottatt.

På str. og br. Glittenbergs vegne, vil jeg herved få si enhver enkelt giver hjertelig takk.

Hjertelig hilsen. R. Løkingholm.

DET ER FULLBRAGT

Engelbudskapet. Eder er idag en Frelser født — var herlig, men Jesu budskap fra Golgata er enda herligere nemlig: Det er fullbragt!

Men selv var han fullkommen. Vi har det lettvis som kan på Guds ord grunn forkynne frelse av bare nåde i kraft av det fullbragte verk.

Nu er han ikke meget verd i folks øine. Elementene slipper los. Han hudstrykes og krones med tornekrone og korsset tegges på hans skuldre.

Ser du ham? Hører du ham? — Fader forlat dem, ti de vet ikke hvad de gjør.

Men Jesus var kommen for å dø for folket, og da det siste åndedrett nærmer sig roper han de uodelige ord: Det er fullbragt!

A tenk det var allting for mig. For mig brast hans elskede hjerte. A tenk det var allting for mig.

Det hadde vært spennende dager og netter for Jesu motstandere og delvis også for hans venner.

Vilde han stå op av graven? Men heldigvis, der kom også en påskemorgen.

Han behøvde ikke å stige ned av korset for å bevise at Gud hadde behag i ham og at hans hans som. Det blev kraftig vist ved oppstandelsen fra de døde.

hadde behag i ham og at hans hans som. Det blev kraftig vist ved oppstandelsen fra de døde.

Ved synet av den oppstandende vendte frelser fikk de sin trodighet igjen. Etter åndens delse er Jesu død og oppstandelse det centrale i deres forkynning.

Med døden for øie. De to siste brev som Ståm skrev til Kina Innlands misjonens styre i Shanghai de blev drept.

Herren velsigne og led og med hensyn til oss: må bli forherliget, enten gjennom eller død.

Neste brev er datert 7. desember og er skrevet i byen Miaoshe. «Vi er i kommunistenes her, blev tatt med fra Tsingda de passerte gjennom der.

De vil ha 20,000 dollars å slippe oss fri, men vi har dem at disse vil aldri bli utbetalt. De penger vi hadde til å betale hungersnød og våre private lere er alt i deres hender.

Gud gi dere visdom til å ha rett, og oss nåde og sjelsfred. Han kan.

Deres i Ham John C. Ståm John C. Ståm Innlands-misjonens styre 74 navn på sin martyrliste, dessuten 30 barn av misjonær som også har måttet gi sin liv for evangeliets sak.

Vennestevn Med Guds vilje avholdt nesteve i Alvdal og 19 fredag den 18. og 19 hvortil alt Guds folk er velkommen i Jesu navn. For vennene Karl Taraldsen, Olaf Kv...

SPREDTE FF På farten. Fra Hadeland gikk Oslo. Fra for var jeg i menigheter der, men avvertet hver sine på lot jeg det være og r tur. Var dog innen om det fullbragte verk. Det er Guds kraft til frelse for den som tror.

Søndag hørte jeg på Henriksen i pinsener Fredrikstad. Også mange folk og en hel om Gud.

Lørdag på gjennomre men besøkte mot i K keså søndag formiddag sveven var der og har tid. Om aftenen gikk i fia og hørte br. Kolsh har et pent lokale og d av folk.

Mandag stod kurs og enda de hadde be onsdag forandret de dag for at jeg skuld ver 20,000 dollars for å slippe los.

Forresten er det i noen predikantmangel nu, ser det ut for. Hurum, Volden, og kring var det noen. I sten som en er helt d en bønn stiger op til send mig dit hvor d til noe nytte. Rundt større byer og på d steder er det forman ter og på andre sted gen. I Nord-Norge fo om vidner, men får mere plan og samar heller ikke skadet, visnastnok nytteslo å må det bli predikan i spissen. Et målb for å få inngang p måtte være av bety Onsdag fikk jeg å delta i møte i pins Aaros. Det var åper

Signe Pedersen og misjon. Innkomne midler rene Signe Pedersen Johnsen, Peping, i 1935.

3/1 fra församling 22, Göteborg ved Eson kr. 50, 3/1 fra «Betels», Volda, Søster Kr. Hoidal kr. Grorud, Solvberget venner i Heskestad kr. 40, 9/1 fra ved Knut Nepstad, venner i Smeestad, Jørgen Johansen i N. Trondheim kr. Alfred Lie, Skotse Alfr. O. Lie, Haug fra venner i Holm bal Larsen kr. 50

Fristet i likhet med oss.

(Matt. 4. 1-11).

Utgravningen i Abrahams by.

Den engelske professor Wolley, som nettop er kommet hjem fra sine utgravninger i den kaldæiske ruinby Ur, mener at hans siste utgravninger har bragt beviser for at de bibelske lands kultur er eldre og rikere enn Egyptens kultur.

Wolleys ekspedisjon blev finansiert av British Museum og universitetet i Pennsylvania. Den har nu avsluttet sitt arbeide, idet den tilslut i det tykke slamlag ved Ur, som Wolley mener er et bevis for syndflodsberetningen, har funnet en stor begravelsesplasse som er bortimot 6000 år gammel og som viser alle tegn på en høit utviklet kultur. Nesten 200 graver blev åpnet, og man fant ialt 770 vaser og fater av gull, kobber, kry-stall og muslingskall. Men hermed er bare den minste og kanskje ikke engang den rikeste del av begravelsesplassen, som synes å være meget stort, blitt gjort tilgjengelig.

«Da ekspedisjonen begynte sitt arbeide», uttalte professor Wolley, «visste man intet om det folk som bodde i Ur for Abrahams tid. Man trodde at Ur var grunnlagt av patriarken. Idag vet vi at Urs historie går meget lenger tilbake. Dette folks byer, graver, statuer og smykker, dets konger og guder er nu blitt gravet frem, og vi vet nu at Abrahams forfedre i årtusener har tilnørt en høit civilisert rase av arkitekter, kunstnere og drømmere.

Videre er det lykket oss å finne Urs «hellige område», slik som det var under Urs tredje dynasti, og inntil det 20. århundre for Kristi fødsel. Også byvullen omkring Ur-Engur har vi kunnet finne og vi har i alle enkeltheter fastlagt en stor del av boligkvarteret i Ur fra omtrent 2300 år for Kristi fødsel. Særlig interessant er den fullstendige grunnplan over et stort og åpenbart viktig hus, som på en merkelig måte har likhet med et stort privathus som er utgravet i Babylon. Hver enkelt periode i Urs bebyggelse, like fra den persiske i det femte århundre f. Kr. og til begynnelsen av det fjerde årtusen er inngående blitt undersøkt».

På en stor jødekonferanse

i Prag fornylig blev det besluttet å hjelpe et hundre tusen av Tysklands betregte jøder til Palestina. Jøder fra mange land strømmet nu så hurtig inn til Palestina, at det er blitt et alvorlig spørsmål om landet kan ta imot alle som kommer.

Litt misjonsstatistikk.

Efte siste statistikk var årsinntekten ved samtlige evangeliske misjonsselskaper i verden 190,3 mill. kroner. Av denne sum faller 54,5 pst. på Nord-Amerika, 22,3 pst. på England og 9 pst. på Europas fastland.

— Gandhi har definert ordet «tyv» på følgende måte: «Det menneske som selv har mer enn det trenger til og kan se på at andre har mindre enn det trenger til, er en tyv». Dette burde gi noen hver — ikke minst oss kristne — noe å tenke på.

til på ethvert tidspunkt å trede frem på våre vegne.

Kristus er den store ypperste-prest som treder frem for Gud på våre vegne. — Nu kommer vi tilbake til det ovenfor nevnte ord fra brevet til hebreerne.

Jesus står altså ikke for Guds ansikt på egne vegne, men for å føre vår sak. Under lidelsen her på jorden så han hen til herligheten, der skulde åpenbares på ham — ikke for å slippe fri selv og så nyte herligheten hos Gud, som han engang hadde hatt i cie, men for å få lønn for sine smerter, idet han nu kunde tale på sine stakkars jordiske broders og søstres vegne.

Han kan tale vår sak som den der har full forståelse av oss, idet han selv har prøvet våre kår og vært utsatt for det samme som vi.

Vi kan da komme frem med frimodighet for nådens trone. Kristus, vår ypperste prest gikk med sitt eget dyrebare blod inn i den himmelske helligdom. Der er skjedd en soning for våre synder, så at der ikke mere blir tale om dem. De er betalt. De er slettet ut. La hver enkelt av oss da komme frem for Gud nu i denne stund på den faste grunn som er lagt én gang for alle!

— Og Kristus kan komme oss til hjelp, oss som ennå fristes — utsettes for djvelens angrep på den ene og den annen måte, ja til enhver tid på alle mulige måter; men vi merker bare ikke alle hans snedige anløp.

I troen på ham der blev fristet på våre vegne, kan vi da gå dristig frem gjennom alle fristelser. Der er ikke den fiende som han ikke ser, og som han ikke står over for som seierherren. Der er ikke den vanskelighet som han ikke kan klare for oss, likesom der ikke er den synd han ikke har båret for oss og sonet.

Fristet i likhet med oss vil altså si det samme som: fristet på våre vegne.

Er det da underlig om de der ser dette, løfter hodene og priser Gud og ønsker å anbefale Jesus til alle mennesker

(K. Klokken).

Lie, Skotselv kr. 25, 26/3 Th Thorbjørnsen Sauland 15, hvorfor jeg på søstrenes og egne vegne frembringer en hjertelig takk til hver enkelt bidragsyder. Så vil jeg be vennene om å ta søstrene med i Eders bonner til Gud og være trofast nær Gud minner Eder om å yde bidrag til deres legemlige behov derute. Hjelp dem til å undgå næringsorger, så de kan ofre sig helt for sjæles frelse.

Gud vil rikelig lønne Eder og velsigne Eder.

Med broderlig hilsen
Th. Wessel,
kasserer.

Den sortes uhorste bønn.

Nedenstående dikt av Alb. M. Christiansens sønn Gunnar, som kom hjem nedbrutt efter 2 perioders ophold i Afrika har stått i «Banneret».

Vi inntar det efter en innsenders ønske.

Jeg luter mitt hode tungt imot hånden og føler mig syk og ille berørt, ti langt der ute i mørkeste natten ser jeg han kommer som før ei blev hørt.

Langsomt han stiger på vakiende føtter
Langt har han vandret og nu er han her.

Ingen har skjænket ham mat under ferdens,
og ingen har budt ham hus eller kler.

Fillet, forrevet og naken til sjelen
står han her ute og ber ved min port.

Hans mine er preget av netters våken,
og røsten trygler: o vis mig ei bort!

Han ber ei om brød, om trøst og glede
som kun kan gi livet lyklike en tid.

Han ber kun om det som midt i hans smerte
kan gi ham Guds fred gjennom livets strid.

Jeg tar ham i hånden, stryker den kjærlig,
og stille taler jeg ord etter ord,

slik som de faller mig lettast å tale,
og ordene faller i hjertet og gror.

Da han omsider har mettet sitt hjerte,
far han min hånd mellom sine og ber:

«Hvite, nu har jeg selv sunnet min Jesus,
men uti mitt land sitter mange fler

De søker, roper og piner sig såre,
men finner ei det som gir sjelen fred —
derfor jeg ber dig — å gjør mig den glede:

La mig få med en Gudsmann derved!»

Jeg bøier hode. Jeg vilde så gjerne,
men bittert jeg vet det kan ei bli mig.

Da faller jeg dypt på mitt ansikt,
gråter — og når jeg har bedt, har han gått sin vel.

Jeg ser ham derute. Han vandrer,
vandrer...

Han hadde en bønn fra sitt sorte folk,
men nu går han bort — han selv var for ringe

og ingen han fikk til å bli Guds folk.

Gunnar Albjart.

De evangeliske kirker

i Frankrike omgås for tiden med tanken om hel sammenslutning av alle evangeliske kirker i landet. Det vilde danne et veldig bolverk mot katolismen i landet.

Vennestevne.

Med Guds vilje avholdes vennestevne i Alvdal torsdag og fredag den 18. og 19. april hvor til alt Guds folk er hjertelig velkommen i Jesu navn.

For vennene
Karl Taraldstun,
Olaf Kveberg.

SPREDTE FELTER

På farten.
Fra Hadeland gikk reisen til Oslo. Fra for var jeg innbudt til to menigheter der, men da begge avvertete hver sine predikanter lot jeg det være og reiste hjem en tur. Var dog innom «Saron» og horte på br. Hartford tale om et møte med Gud.» Det var et almindelig godt møte og bra med folk.

Søndag horte jeg på br. Edvin Henriksen i pinsemenigheten i Fredrikstad. Også der var det mange folk og en hel del vidnet om Gud.

Lørdag på gjennemreise i Drammen besøktes møte i Knofsgt. Likeså søndag formiddag. Br. Byvesen var der og har vært der en tid. Om aftenen gikk jeg i Filadelfia og horte br. Kolshus tale. De har et pent lokale og det var fullt av folk.

Mandag stod kursen til Sætre og enda de hadde bestemt møte onsdag forandret de det til tirsdag for at jeg skulde få stanse på et møte der. Det var et godt møte.

Forresten er det ikke akkurat noen predikantmangel heromkring nu, ser det ut for. I Svelvik, Hurum, Volden, og rundt omkring var det noen. Det føles nesten som en er helt overflødig og en bønn stiger op til Gud: Herre send mig dit hvor det kan være til noe nytte. Rundt omkring de større byer og på de litt større steder er det formange predikanter og på andre steder er det ingen. I Nord-Norge for eks. ber de om vidner, men får ingen. Litt mere plan og samarbeide kunde heller ikke skade, men det er visstnok nytteløst å forsøke. Her må det bli predikantene som går i spissen. Et målbevisst arbeide for å få inngang på nye steder måtte være av betydning.

Onsdag fikk jeg anledning til å delta i møte i pinsemenigheten i Aaros. Det var åpent å vidne.

G. I.

Signe Pedersen og Inga Johnsen misjon.

Innkommne midler til misjonære Signe Pedersen og Inga Johnsen, Peping, i 1ste kvartal 1935.

3/1 fra församl. i Kungsgatan 22, Göteborg ved Frans Andersson kr. 50, 3/1 fra søsterringen «Betel», Volda, Sønnmør ved søster Kr. Hoidal kr. 35, 4/1 Lina Grorud, Selvsberget kr. 30, 9/1 fra venner i Hekkestad ved Ole Moen kr. 40, 9/1 fra venner i Kosmo ved Knut Nepstad kr. 6, 11/1 fra venner i Smestad, Skiptvedt ved Jørgen Johansen kr. 50, 16/1 G. N. Trondheim kr. 30, 19/1 ved Alfred Lie, Skotselv kr. 35, 29/1 Alfr. O. Lie, Haugesund kr. 5, 3/2 fra venner i Holmsbo ved Hannibal Larsen kr. 50, 12/3 ved Alf

Synd.

En fransk misjonær ved navn Parrot har fortalt at han på hjemreise fra Madagaskar en dag innbød noen 1. classes passasjerer til gudstjeneste, men fikk avslag. En dame sa bl. a. til ham: «De må da kunne forstå, at vi er nådd videre! I Tamatave (på Madagaskar) talte misjonærene alltid om synd, synd! Den tale passet for de barbariske folk i gamle tider, for våre forfedre. Men vi har gjort fremskritt nu. Vi er ikke lengere syndere.»

Vi er ikke lengere syndere! Nei, tenk! Verden er gått veldig frem i de siste menneskealdre. Og så våger allikevel noen misjonærer, prester og predikanter å komme å tale om synd. De er vokset op under utviklingsteoriens evangelium, som går ut på at det onde

bare er en ufullkommenhet som slegnet med tiden vil vokse fra. Nu, da utviklingen har vært så lenge, må det vel ha hjulpet noe!

Det er bare en kjedelig feil ved dette «evangelium», at det ikke er sandt. Det stemmer ikke med kjensgjerningene. Menneskene blir ikke bedre gjennom «utvikling», men kun gjennom «ny fødsel», ved å bli nye skapninger i Kristus.

Den leksje synes ikke å være god å lære. Ikke engang efter at «kulturen» og «fremskrittet» så grundig gikk konkurs (1914—18), og menneskene viste sig så onde som aldri noen sinne før, har de store folkemasser kunnet få øinene op.

Derfor må verden ennå dypere ned — inntil selverkjennelsens syndserkjennelse våkner.

—X—

Moderne martyrium på misjonsmarken

Det unge amerikanske misjonærpar, pastor John C. Stam og hans hustru Elisabeth Stam er blitt myrdet av kommunistiske banditter i Kina.

Den kjente Kina-eksport O. Nordquist har innhentet følgende skrekkinngående detaljer i dette uhyggelige drama.

Pastor Stam og hustru som først for kort tid siden var ankommet til misjonsfeltet i Kina, hadde tilbragt så godt som hele sommeren i byen Wuhu på grunn av fru Stams ventede nedkomst, hvilket inntraff i oktober. Etter at pastor Stam og en kollega noie hadde undersøkt området omkring Tsingteh og funnet forholdene der så fredelige som man kan vente sig på den kinesiske landsbygd, vendte paret tilbake til misjonsstasjonen en gang senhøstes.

Det var på morgenen den 6. desember som Tsingteh blev overrumplet av et par tusen bevæbnede kommunister som efter grundig å ha plyndret byen og satt ild på administrasjonsbygningene, bortførte misjonærfamilien til byen Miaochiao. Først var man tilbøielig til å tro at de tre var bortført som gisler — regjeringstropper var nemlig i helene på de røde — og dette er delvis blitt bekreftet gjennom to brev, datert den 6. og 7. desember som nu er kommet misjonskvartaret i Shang hai i hende. Imidlertid tyder andre omstendigheter på at hensikten allerede fra begynnelsen hadde vært å berøve dem livet.

Tydelige var de siste ord som blev skrevet av den uforskrekkede misjonær, de som avslutter det andre brev. Etter å ha beskrevet de fåfengte forsøk han gjorde for å søke å bevege kommunistene til å la hans hustru og barnet vende tilbake til Tsingteh, slutter Stam med følgende ord: «Måtte Gud gi dig råd til det beste, gi oss nåde og barmhjertighet og gi oss styrke.» I begge brevene meddeler pastor Stam at en løsepenge på 20,000 kinesiske dollar begjæres for familien. Første brev inneholder en del magre detaljer om selve tilfangetagelsen. Byen blev overrumplet så plutselig at det ikke fantes den minste chance for familien til å rekke å komme i sikkerhet gjennom en flukt. Tydelig med en følelse av at døden ventet de tre slutter brevet med ordene: «Lovet og priset være Gud i livet så vel som i døden.»

En kinesisk evangelist, pastor C. K. Lo, tilhørende misjonsstasjonen i Tsingteh, lyktes under kommunistangrepene å ta sin tilflukt til de nærmeste fjell, ditt hvor forsvrig byens tjenestemenn flere borgere også flyktet. Da han fikk høre at den amerikanske misjonærfamilie var bortført gav han sig uten nølen til Miaochiao for å underhandle med dem om familiens frigivelse. Vedkomsten ditt blev han imidlertid idelbart fengslet og ikke før på den 9. — dagen efter gjerningen — lyktes det ham

SAMFUNDETS STEDBARN

Det er så surt og kaldt idag — jeg fryser. Min sko er fillet, kjolen er så tynn. Jeg er så våt — Jeg hutter og jeg gysner. Jeg har slik lyst. — men nei — det er visst synd. A Herre, du som ser mig — arme lille, gi mig et sted hvor jeg kan hvile mig. Jeg er så trett — derinne er så stille. Derinne spiser hver og en sig mett.

Slik er den lille tiggerpikes tanker. Hun står og lytter ved den rikes dor. Hun lever av de smuler som hun sanker, slik er det nu, — slik var det også før. Hvor gjerne vilde hun en natt få ligge på samme plass hvor kattepusene lå. Men hennes lodd i livet var å tigge. Og redd og skjelvende må hun alene gå.

«Å stakkars liten», sier vi så ofte, når vi i tanken dveler ved de små som går og fryser i en loslott kofte. Vi sier det, men tenker ikke på at slike ord kan såre denne lille. De gir ei varme i den frosne kropp. Nei, hjelpe må vi, — hjelpe i det stille, samvittighetens rost må stemme op.

Hvis du en dag tilfeldig skulde møte en sådan syk og gjennemfrossen sjel, som uten egen skyld må bote for å få far og mor var lastens trell. Å, ta dem du, i dine sterke armer og la dem føle at du er en venn som selv er fylt av kjærlighetens varme, som elsker andre mere enn dig selv.

STEIN LUNDE KOLVIK.

med stor fare for sitt eget liv å befri sig fra håndjernene. Han fikk da høre at misjonærene allerede var drept, men at barnet var i live. Etter en iberdig søken fant han til slutt piken i et ubeboet hus, aldeles uskadet og pludrende fornøyd, tross at hun antagelig hadde vært alene i omkring 30 timer.

Efterat kommunistene efter tre dogns kamp med regjeringens soldater var rømt fra Miaochiao, gjennfant den kinesiske pastor snart de to lemleste lik. Ifølge hans beretning blev familien Stam efterlatt i postkontoret under bevakning, mens de røde plyndret byen. Her skrev misjonæren de to forut nevnte brev. De røde vendte tilbake om kvelden og lot binde hendene på de stakkars offerer så hårdt at blod trengte frem gjennom skinnen og derefter blev de ført til det ubeboede hus. Pastor Stam blev bundet fast til foten av en kinesisk seng og fru Stam med barnet blev lagt på selve sengen. Hvad som skjedd om natten, kommer for alltid til å bli en hemmelighet.

Følgende dag — den 8. — kom de røde som hovedsakelig besto av unge menn i 16—20-ars alderen, tilbake. Foregående natts tortur var ikke nok. Verre ting skulde hende. «Herr og fru Stam blev klædd

av helt nakne,» fortsætter pastor Lo sin beretning. «De blev så av de røde slept gjennom gatene, mens de skrekkslagne innbyggere blev oppfordret til å følge med og bevidne de utenlandske djervlers henrettelse. Av frykt våget de ikke å vegre. Den røde befal haver holdt en tale til mengden, hvori han forklarte at utlendingene hadde ruinert og gjort Kina til slave gjennom å bygge veier. De hadde tømt ståtsskassen, og værst av alt var det at de er Chiang Kaa-i-checks venner. Han er Kinas erkefiende, og alle — som er hans venner måtte derfor drepes. Av denne grunn og for sine forbrytelser måtte disse to utlendinger dø.

I dette øieblikk styrtet en kristen kineser sig frem fra mengden, falt på sine kne fremfor befallhaveren og bad om nåde, ikke for sitt eget liv, men for misjonærenes. Han blev sparket overende og blev fengslet. Da intet er blitt hørt fra ham siden, frykter man for at han fikk dele misjonærenes skjebne. Det fantes t. o. m. uomvendte kinesere blandt tilskuernes liv, men deres bønner blev gjengjeldt med spark og ørefiker.»

Om selve eksekusjonen beretter pastor Lo at den røde befal haver i et anfall av raseri drog sitt

sverd og tilføide misjonæren et par gapende sår i strupen, så han falt omkull på marken. Da husstruen boide kne ved siden av ham, styrtet en av de røde soldatene frem — ifølge pastor Lo en ung mann på 16 år — og tilføide kinesiisk s. k. tohånds-skarpretter sverd at hodet så godt som fullstendig blev skilt fra kroppen. De døde legemer blev efterlatt udekket på marken, hvor den kinesiske pastor senere fant dem. Det forferdelige drama hadde fått sin epilog.

(Bibelsk Tidsskrift.)

De godløse klager.

Nedenfor følger noen utdrag fra organet for de russiske godløse: «Besboschnik» (citert her efter «Kristelig Dagblad»)

I byen Glüssk var de godløse slove og likeglade i kampen mot religionen. I to år hadde de ikke betalt bidrag til deres forbund. Der holdtes gudstjeneste i kirkerne, og jedene kom sammen i sine synagoger. Endog ungdommen våget å bekjenne sin kristendom åpenlyst.

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

- Kina.**
STR. DORUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavenstg. 10. Oslo.
HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTER HERUDSTIG: O. Ekorannes, Jarvelen 11, Lilleaker.
JENS FJELD: K. Aarmo, Skt st.
OLGA SCHULT: Gerda Siveland, Rosenborgstg. 1. Oslo.
ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Serligst. 15, Oslo.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.
M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Rosten, Sarpborg.
TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.
BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.
GUNHILD GUNDERSEN: Leonore Johnsen, Brårvik pr. Stauba.
ASTA THUEN: Edith Olsen, Solheimstg. 1 a, Bergen.

- Afrika.**
INGRID LØKKEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schestedstg. 3 a, Oslo.
HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soll, Rælingen.
MARGIT HÅRALDSEN: Henrik Johansen, Levenskoldsvel, Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSEN: Constance Nestdal, Solheimstg. 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES: Anna Næsdal, Sydnessmug 6, Bergen.
Den Norske Kongemisjon. JENS GLITTENBERG: R. Løkingholm, Mosterhamn.
ALE. M. CHRISTIANSEN: Erling Ryvitsen, Danvik, Drammen.

- Argentina.**
BERGER N. JOHNSEN: H. H. Senstebø, Otterholdt, Bo

«Misjonæren»

fritt evangelisk blad, utkommer den 10, 20 og 30 i hver måned redigeres av forstanderne Kaspar og Thor Sorlie. Bladet bringer meget oppbyggelig og følger godt med i kristelige bevegelse både i inn- og utland. Pris kr. 3.00 for halvår. Bestilles ved alle postansaltene.

Men i byene Taganrog og omgel er det enda verre. I Taganrog er der nu tre store evangeliske menigheter, otte åpne kirker mange gudfryktige jøder. I Halden er det likeså galt. «Vi trodde noen år tilbake at vi hadde ryddet all religion i byen. Men kristendommen brer sig og jødene samles til gudstjeneste.»

Når en tenker på det forferdelige trykk som de russiske konge lever under, så forstås kristendommen fremdeles som meget sterkt tak i store deler av folket. Tross de grusomme forfølgelser lever kristendommen fremdeles, ja den blomstrer enn som noen steder.

- India.**
ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Forsgrunn.
DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestramveien 19, Drammen.
FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kredittbanen, Halden.
BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnar B. vei 36, Narvik.
HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kredittbanen, Halden.
ALFHILD HOLMEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schestedstg. 3 a, Oslo.
HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passabok p. o. St. vær.
RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydelekkjen, Kviteseid berg.
B. og GUNHILD FINSTRØM: Fru Gudrun Berntsen, Kviteseid, Telemark.

- Finnmark.**
DOROTHEA KLEM, BARKSELV: Tora Finnerud, Danvik, Drammen.
OSKAR GAMST, Breivikbotn.
HENRIK EILERTSEN, «Betels», Steinnes, Balsfjord.
DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobstveit.
KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand, Forsangerfjord.

- Hjemmeværende misjonærer.**
F. O. SHRØDER: A. Toftner, Sofienbergstg. 16, Oslo.
TOMINE EVENSTAD: Vigeland, Sor Aundedal pr. Mandal.
DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekorannes, Jarvelen 11, Lilleaker.
FEDER EVENSTAD, Vigeland, Aundedal pr. Mandal.
CHRISTOFA BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Landåsvel 12 E, Bergen.

NUMMER 9.

Misj

Elskede misjonsvenner Gud er vår tilflukt i trengsære stor. Derfor frykts o.s.v.

Dette blev så stort for nu vi hadde en bønn som vi alltid sette dette sa var tilflukt — Derfor ikke! Ja, nu er det mange vinter forbi også hatt det overmåte her tid siden hadde vi en gers bonnemeter — dag — og det var så se den virkning det Vi har nettop avsluttet stormfær. Vi hadde dag. Hadde besøk av broder Peter Wang brukte underbart. Det det så hårdt. Det glimten kineserne først vel hadde ventet all ten, og de begynte å alle. Fra de tidlige hortens bonn. De så ren, og han skuffet ettermiddag talte P «Simon, Johannes s mig mere enn disse lam. Jesus sa ikke mig, da fød mine la stedet til forandri en tale som smeltet med for Herrens f det har meget å s elsker Jesus.

En evangelist og var blitt venner ne på stedet. Han rat da disse møte ne. Han var så ul ned og hilste på meget god broder talte søndagspr også han med og

Opsiktsvekkende Fra Palestina om at det er g rekken nye f key-eksedisjon Tel-Adduweir pokegjørende ediske historie erde ved det i et i Jerusalem Les funnet — avlestykker ser som «det k et første tem tne er blitt g det nytt lys o fra hvilken de luknik sier